

Съ опули свѣти Георгіа,  
ѣ догледа зміа халовита.  
Алѣ му велитѣ Троянка девойка,  
„Сега ніе, брате, загинахме!“  
А що бѣше свѣти Георгіа!  
Съ уплаши свѣти Георгіа,  
Па си слезе самѣ ѣденѣ господѣ:  
„Алѣ ме чуешѣ свѣти Георгіа!  
Вели самѣ едини господѣ,  
А извади стрела отѣ пояса,  
Фарли на зміа халовита;  
Може и ясѣ на помошѣ да дойдамѣ.“  
И що бѣше свѣти Георгіа,  
Па истѣргна стрела отѣ пояса,  
И фѣрли на зміа халовита,  
ѣ погоди мегю цѣрни очи,  
И си кутна зміа халовита,  
И си явна коня доріега,  
Па велитѣ на Троянка девойка:  
„Оди предѣ мене, предѣ коня.“  
Сѣ себе зеде зміа халовита,  
Па ѣ вѣрза сѣ дробнаго синджира,  
И велитѣ свѣти Георги на коня:  
„Али чуешѣ, конѣе доріе,  
Си фатихме зміа халовита,  
Влечи, конѣе, сега да сѣ влечи.“  
И киниса по бѣли друмоѣи.  
Кога дойде у Трояна града,  
Кога гледатѣ Троянци християни,  
Ги прифати треска тригодишна.  
„Ейди боже сполай ми ти тебѣ!  
Отѣ кога сѣ Троянѣ заградило,  
Ваква хала не бѣше ни дошла!“  
Па си ходитѣ свѣти Георгіа,  
Па си ходитѣ по Трояна града,  
Па си слезе отѣ коня на земи,  
И си прака девойка Маріа;  
„О! девойко хубаво Маріо!  
Ти да пойдешѣ у ваши дворѣ  
Хаберѣ ти стори на твои татко.“